

**CZŁOWIEK
BEZ BARIER** **2024**

Fot. Andrzej Swietlik

Z miłości do życia

Serdecznie zapraszam do celebrowania 22. edycji Konkursu „Człowiek bez barier”. Jest on jednym z owoców 30-letniego jubileuszu, który Integracja obchodzi w tym roku. Konkurs zainicjowany został w Europejskim Roku Osób Niepełnosprawnych 2003 i od tamtego czasu z dumą honorujemy osoby z niepełnosprawnością podejmujące życiowe wyzwania, budzące się do życia dla siebie i z myślą o innych. To najlepsze owoce dobra zbierane przez nas pod koniec każdego roku.

W dotychczasowych edycjach nagrodziliśmy blisko 120 osób z niepełnosprawnością, których społeczna aktywność i zaangażowanie stanowią wzór dla innych i motywację do życia z wykorzystywaniem talentów i możliwości.

W tegorocznej odsłonie Konkursu otrzymaliśmy rekordowe 56 zgłoszeń. Kapituła – pod przewodnictwem prof. Elżbiety Zakrzewskiej-Manterys i z udziałem honorowej przewodniczącej prof. Antoniny Ostrowskiej – jak każdego roku odbyła ożywioną debatę, omawiając każde zgłoszenie z wielką uwagą, podziwem i zachwytem nad siłą i hartem ducha, wydobywającymi ludzi z najcięższych życiowych dramatów na światło społecznego istnienia. To wielka rzecz, że wstają i po pozbieraniu się w nowej sytuacji, pełni wdzięczności pomagają innym i inspirują ich do życia. Ich aktywność, przedsiębiorczość, realizowanie marzeń, nieustanna ciekawość życia, słowem: branie losu w swoje ręce imponują, a nierzadko wręcz zawstydzają życiowych maruderów.

W tym roku dołączyliśmy do Konkursu kategorię „Senior bez barier”, a jej pierwszym laureatem został Pan Stanisław Schubert, założyciel m.in. Karkonoskiego Sejmiku Osób Niepełnosprawnych (KSON). Natomiast „Człowiekiem bez barier 2024” jednogłośnie został Pan Piotr Pogon, lider organizacji społecznych i pasjonat sportów ekstremalnych, który po osobistym doświadczeniu bezdomności oddaje teraz swoje życie innym, pomagając im w trudnych sytuacjach.

Wszystkim osobom nagrodzonym i wyróżnionym składam wyrazy szacunku, uznania i wdzięczności za to, co zrobiliście i co zamierzacie robić, by dodawać nam wszystkim siły do życia. Wielkie brawa za odwagę i odpowiedzialność za siebie i innych.

Pozwólcie, że podaruję Wam i czytającym te słowa refleksję Iris May, niemieckiej dziennikarki, znawczynie literatury i psychologii, od lat badającej niełatwą polsko-niemiecką przeszłość: „Hart ducha jest jak kręgosłup człowieka. Bez niego nie sposób zmierzyć się z życiem. Dopóki wszystko idzie dobrze i przebiega zgodnie z planem, nie potrzebujemy go. Jednak w chwilach, kiedy jesteśmy na samym dnie i myślimy, że cały świat sprzysiągł się przeciwko nam, trzeba go z siebie wykrzesać. Także nadzieję, że z tego dołka, jak ze wszystkich innych dołków przed nim, również się wykaraskamy. I ufność, że na końcu długiego tunelu pojawi się wreszcie światło. Kiedy nami pomiatają, kiedy chorujemy i tracimy bliskich, wówczas musimy cisnąć życiu prosto w twarz przekorne: No to co!”.

Z życzeniami miłości do życia i wdzięczności za to, że jest,

Ewa Pawłowska

Prezes Stowarzyszenia Przyjaciół Integracji

22. EDYCJA KONKURSU „CZŁOWIEK BEZ BARIER”

IDEA

Celem Konkursu „Człowiek bez barier” jest promowanie i nagradzanie ludzi, których życie zawodowe i społeczne jest wzorem do naśladowania. Wśród nich są osoby odnoszące sukcesy w biznesie, artyści, sportowcy, naukowcy, dziennikarze oraz liderzy społeczności lokalnych. Mimo różnych osiągnięć, profesji i osobistych historii, łączy je aktywna postawa życiowa – są przedsiębiorcze, biorą los w swoje ręce, dążą do spełniania marzeń, rozwoju osobistego, aktywnie pomagają innym. Laureaci i finaliści są inspiracją oraz źródłem motywacji dla nas wszystkich do przełamywania barier w życiu.

HISTORIA

Konkurs „Człowiek bez barier” zainicjował z okazji Europejskiego Roku Osób Niepełnosprawnych (2003 r.) magazyn „Integracja”. W 2006 r. Konkurs objęła honorowym patronatem Małżonka ówczesnego Prezydenta RP, Maria Kaczyńska, a później kolejne polskie Pierwsze Damy. W 2011 r. formułę Konkursu poszerzono o Nagrodę Publiczności – Czytelników Niepełnosprawni.pl i magazynu „Integracja”. Od 2012 r. przyznawana jest Nagroda Specjalna, a od 2016 r. – nagroda dla Osobowości Internetowej (od 2019 r. o tym, kto ją zdobędzie, decydują odbiorcy mediów Integracji). Od 2022 r. przyznawana jest nagroda „Młody Człowiek bez barier” dla osób w wieku 14–20 lat. W 2024 r. po raz pierwszy została przyznana nagroda „Senior bez barier” osobie powyżej 65. roku życia, która udowadnia, że wiek i niepełnosprawność nie muszą być przeszkodą w aktywnym uczestnictwie w życiu społecznym. Gala Konkursu „Człowiek bez barier” odbywa się w grudniu w Zamku Królewskim w Warszawie.

NAGRODA

W historię Konkursu wpisała się statuetka „Człowiek bez barier”. Twórcą pierwszej, wręczonej w 2003 r., był Andrzej Renes, artysta rzeźbiarz, autor m.in. statuetek Wiktora i Nagrody Kisiela. Zwycięzcy kolejnych edycji otrzymują statuetki projektu Anny Szafrąńskiej. Laureaci otrzymują też nagrody finansowe.

JURY

Jury 22. edycji konkursu „Człowiek bez barier” obradowało 11 października 2024 r. pod przewodnictwem **prof. Elżbiety Zakrzewskiej-Manterys** z Instytutu Stosowanych Nauk Społecznych Uniwersytetu Warszawskiego. W spotkaniu jury uczestniczyli: minister **Andrzej Dera** – Sekretarz Stanu w Kancelarii Prezydenta RP, **Małgorzata Lorek** – Prezes Zarządu PFRON (w jej imieniu i w zastępstwie **Filip Pruszkowski** – Dyrektor Biura ds. Komunikacji), **prof. Antonina Ostrowska** – z Instytutu Filozofii i Socjologii PAN, **Ewa Pawłowska** – Prezes Zarządu Stowarzyszenia Przyjaciół Integracji, oraz **Agnieszka Sprycha** – sekretarz redakcji magazynu „Integracja”.

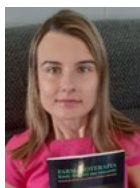
Gala Konkursu „Człowiek bez barier 2023”, fot. Cezary Rejn

NOMINOWANI W KONKURSIE „CZŁOWIEK BEZ BARIER 2024”

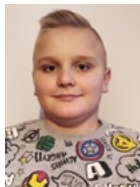
JULIA KAŹMIERCZAK, LUBLIN

Łączy naukę w klasie maturalnej w warszawskim Ośrodku Szkolno-Wychowawczym dla Głuchych z działalnością sportową i społeczną. Jako sportsmenka zdobyła ponad 100 medali w różnych dyscyplinach. Od 2022 r. jest członkinią kadry narodowej kobiet niesłyszących w koszykówce. Angażuje się w liczne projekty na rzecz społeczności Głuchych, w tym jako wolontariuszka w Instytucie Spraw Głuchych, Fundacji Akademia Głuchych i Stowarzyszeniu Tłumaczy PJM.

DARIA BORAŁOWSKA, BIELSKO-BIAŁA

Farmaceutka, magister dietetyki klinicznej i doktorantka. Zdiagnozowane u niej zaburzenia ze spektrum autyzmu nie przeszkodziły w rozwijaniu naukowych zainteresowań i osiąganiu celów. Od siedmiu lat pracuje w aptece szpitalnej Szpitala Wojewódzkiego w Bielsku-Białej, łącząc pracę zawodową ze studiami i systematyczną rehabilitacją. Współautorka monografii poświęconej farmakoterapii.

KRZYSZTOF DZIEWANOWSKI, GARWOLIN

Nastoletni aktywista, który mimo zdiagnozowanej w 2017 r. dystrofii mięśniowej Duchenne'a, prowadzi intensywne życie społeczne. Uczestniczy w charytatywnych wydarzeniach sportowych, wykorzystując specjalną przystawkę elektryczną do wózka. Jest wzorowym uczniem, laureatem konkursów matematycznych. Działa na rzecz zwiększania świadomości o swojej chorobie.

IRENA WOJTANOWSKA, RUDA ŚLĄSKA

Pomimo wrodzonej niepełnosprawności stworzyła dom i rodzinę zastępczą dla niepełnosprawnej Kasi i pozostawionego w szpitalu tuż po urodzeniu Wiktora. Jest aktywna zawodowo, angażuje się w życie lokalnej społeczności. Zawodowo zajmuje się transportem krajowym i międzynarodowym. W 2007 r. została uhonorowana wyróżnieniem Lady D.

IWONA KRZYŻAK, KONIN

Dziennikarka radiowa i internetowa. Przez 20 lat pracowała jako reporterka regionu konińskiego w Radiu Merkury. Od 2021 r. pełni funkcję redaktor naczelnej portalu lm.pl w Koninie, który w 2023 r. został uznany za najlepszy portal lokalny w Polsce. Prowadzi też debaty wyborcze, spotkania autorskie, konferencje oraz szkoli przyszłych dziennikarzy, współpracując ze Stowarzyszeniem Mediów Lokalnych.

KATARZYNA ADAMCZYK-DROŻYŃSKA, SŁAWKÓW

Działaczka społeczna, artystka i samorządowiec. Dwukrotna laureatka tytułu Lady D. Powiatu Będzińskiego. Wokalistka, studentka Szkoły Musicalu w Bukowni oraz członkini grupy malarskiej „Point” z Czeladzi. Regularnie organizuje koncerty charytatywne i warsztaty dla osób niepełnosprawnych. Założycielka i przewodnicząca O. Polskiego Towarzystwa Stwardnienia Rozsianego w Sławkowie oraz członkini Rady Główniej PTRS, Radna Sejmiku Osób Niepełnosprawnych Śląska.

DAMIAN ISKRZYCKI, RUDZICA

Przedsiębiorca i utytułowany sportowiec, który w ciągu zaledwie dekady stał się jednym z najlepszych zawodników boccii na świecie. Zdobył czwarte miejsce podczas igrzysk w Paryżu, srebrny i brązowy medal Mistrzostw Europy w Rotterdamie (2023), srebrny medal Pucharu Świata w Portugalii (2023) oraz liczne medale Mistrzostw Polski w latach 2014–2023. Aktywnie działa na rzecz rozwoju boccii w Polsce.

SEBASTIAN DEPTA, CZĘSTOCHOWA

Po utracie wzroku w wypadku przy pracy w 2012 r. znalazł nowe powołanie w walce z wykluczeniem cyfrowym osób z niepełnosprawnościami, jako specjalista ds. dostępności cyfrowej. W roli eksperta Fundacji Widzialni przeprowadza audyty stron internetowych, aplikacji mobilnych i urządzeń elektronicznych. Współautor książki *Badanie dostępności stron WWW w oparciu o WCAG* oraz licznych raportów badających dostępność cyfrową w Polsce.

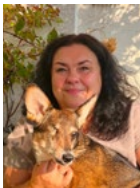
KAMIL STAWIANY, BIELAWA

Jako student psychologii na Uniwersytecie SWPS dwukrotnie otrzymał Nagrodę „VIS” za wybitne osiągnięcia. Występował na krajowych i międzynarodowych konferencjach naukowych. Współpracuje z organizacją MiserArt działającą na rzecz osób w kryzysie bezdomności. Do jego najważniejszych inicjatyw należą działania przeciwko stronie „Sanctioned Suicide”, projekt filmowy o Jerzym Adamie Marszałkowiczu oraz wystąpienie na TEDx Rubinkowo Youth.

ŁUKASZ BARUCH, DĄBROWA GÓRNICZA

Niewidomy wokalista, działacz społeczny i przedsiębiorca, który po utracie wzroku w 2006 r. poświęcił się pomocy osobom z niepełnosprawnością oraz działalności artystycznej. Współzałożyciel i Prezes Fundacji Wygramy Razem. Zrealizował ponad 60 projektów wspierających osoby ze szczególnymi potrzebami, w tym Ogólnopolski Przegląd Piosenki Osób Niewidomych „Dotyk Dźwięku”. Laureat licznych nagród za działalność społeczną i kulturalną.

ANNA ANTOS, WARSZAWA

Od 28 lat jest nauczycielem w Ośrodku Szkolno-Wychowawczym dla Głuchych w Warszawie, a od 18 lat jako nauczyciel dyplomowany dzieli się wiedzą w dziedzinie bibliotekoznawstwa i surdopedagogiki. Dzięki jej zaangażowaniu szkolna biblioteka stała się jedną z najnowocześniejszych dla osób głuchych w Polsce. Autorka książek i współautorka publikacji dotyczących środowiska Głuchych. Aktywnie pomaga zwierzętom, szczególnie niepełnosprawnym i bezdomnym.

ALICJA KOKOSZKA, KRAKÓW

Wiceprezes Zarządu Małopolskiego PZG w Krakowie, Prezes Koła Terenowego PZG w Krakowie i Przewodnicząca Koła Szydełkowego przy PZG O. Małopolski. Współorganizatorka m.in. obchodów Międzynarodowego Dnia Głuchych w woj. małopolskim, szczytów przeciw Covid-19 wśród Głuchych z Małopolski, pomocy dla Głuchych uchodźców z Ukrainy, spotkań wielkanocnych i bożonarodzeniowych dla najuboższych i wykluczonych Głuchych z Małopolski.

ADRIAN FURMAN, SŁOTWINA

Przedsiębiorca i działacz społeczny. Prezes i założyciel Grupy AF Sp. z o.o., największej w Polsce firmy zatrudniającej specjalistów z niepełnosprawnościami w branży nowych technologii oraz spółki Poland IT-Lab LLC w Stanach Zjednoczonych. Założyciel Fundacji Biznes bez barier zajmującej się wspieraniem aktywizacji zawodowej osób z niepełnosprawnościami oraz problemami dostępności. Członek I Kadencji Rady Dostępności w latach 2020–2024, ambasador rządowego programu Dostępność Plus.

BARTOSZ MROZEK, ZAKOPANE

Sportowiec, researcher, prelegent. Na swoim koncie ma medale Mistrzostw Polski w Monoski, od 2013 r. nie schodzi z podium, brał udział w Pucharze Europy oraz zawodach „No Limit”, podczas których ścigał się z zawodnikami pełnosprawnymi i z niepełnosprawnością. Angażuje się w projekty związane z rozwojem pojazdów elektrycznych dla osób z niepełnosprawnością oraz działa w organizacjach społecznych, promując sport i turystykę dostępną dla wszystkich. Laureat (wraz z Michałem Worochem) wyróżnienia Wyczyn Roku 2021 na gali Kolosy 2022.

ADAM TROJAŃCZYK, ŁÓDŹ

Pełni funkcję CEO w Inwedo – software house’ie specjalizującym się w tworzeniu indywidualnych rozwiązań informatycznych dla firm. Działa jako mentor i ekspert w programach akcelerycyjnych, w których wspiera rozwój startupów młodych przedsiębiorców. Píše artykuły podnoszące kompetencje leaderskie czytelników oraz publikuje książki udostępniane bezpłatnie. Członek Zarządu Głównego Polskiego Stowarzyszenia Chorych na Hemofilię i prezes łódzkiego koła tej organizacji. Organizuje wydarzenia edukacyjne i warsztaty wspierające osoby ze skazami krwotocznymi.

PRZEMYSŁAW KOWALIK, OPALENICA

Działacz społeczny i podróżnik. Nagrodzony Brązowym Krzyżem Zasługi za działalność społeczną. Pracuje w Fundacji Anny Dymnej „Mimo Wszystko”. Od 16 lat działa jako wolontariusz m.in. w hospicjum „Palium”, obecnie też w Towarzystwie „Pelikan”. Zrealizował ambitne projekty podróżnicze, m.in. przejechał na wózku 1800 kilometrów z Poznania do Quessant nad Atlantykiem. Jako pierwsza osobą z niepełnosprawnością dokonał eksploracji jaskini Studnisko.

TATIANA CHOLEWA, ZAWIERCIE

Tancerka, choreografka, performerka i aktorka. Od 2008 r. aktywna w wydarzeniach teatralno-performatywnych wystąpiła w wielu spektaklach. Uczestniczy w międzynarodowych projektach tanecznych, w tym w rezydencjach artystycznych w Holandii i warsztatach w Axis Dance Company w USA. Prowadzi autorskie warsztaty taneczne i ruchowe, podczas których, dzięki własnej metodologii, pomaga uczestnikom przezwyciężać bariery fizyczne i mentalne.

PIOTR POGON, KRAKÓW

Zawodowy fundraiser, który przez lata działalności pozyskał około 28 mln zł dla potrzebujących. Współpracował z fundacją „Mimo Wszystko” Anny Dymnej, Fundacją Jaśka Meli Poza Horyzonty, a w 2017 r. założył własną Fundację Drabina. Jako pierwszy człowiek na świecie bez ptuła ukończył zawody Ironman, zdobył cztery szczyty Korony Ziemi, ukończył maratony na czterech kontynentach, łącząc je ze zbiórkami charytatywnymi. W 2024 r. wydał książkę *W POGONI za Życiem*.

STANISŁAW SCHUBERT, JELENIA GÓRA

Były przewodnik górski i pilot wycieczek zagranicznych, po wypadku samochodowym w 1994 r., w wyniku którego doznał znacznego stopnia niepełnosprawności narządu wzroku i ruchu, zaangażował się w działalność na rzecz osób z niepełnosprawnościami. W 2001 r. założył Karkonoski Sejmik Osób Niepełnosprawnych (KSON), zrzeszający obecnie 19 organizacji pozarządowych. To jedna z największych organizacji tego typu na Dolnym Śląsku. Od 23 lat pełni społeczną funkcję prezesa KSON, a od 15 lat działa jako Rzecznik Osób Niepełnosprawnych i Pacjentów Ziemi Jeleniogórskiej.

ŁUKASZ KOSIARA, BĘBŃ

Wielokrotny medalista i pionier parabolki w Polsce. Jako pierwszy zawodnik z niepełnosprawnością w historii tej dyscypliny uzyskał tytuł instruktora boksu z ramienia Polskiego Związku Bokserskiego. Pełni funkcję Dyrektora World Adaptive Boxing Council Poland oraz Dyrektora ds. boksu adaptacyjnego w Polskim Związku Parabolki. Zdobywał dwóch złotych medali w wioślarstwie halowym oraz dwóch brązowych w tenisie stołowym w zawodach Invictus Games w Düsseldorfie w 2023 r. Założyciel Fundacji Wojownicy Plus.

Mówi o sobie, że jest „zwykłym facetem z niezwykłym życiorysem”. Nie ma racji. Nic, co robi, nie jest zwykłe. Pierwsza diagnoza: guz gardła przyszła, gdy był nastolatkiem. W 1991 r. ponownie leczył raka. Stracił płuco, będąc na początku małżeństwa i z głową pełną planów do zrealizowania. Po 15 latach krwawiący guz na czole kolejny raz posłał go na stół operacyjny. W 2016 r. zachorował na raka tarczycy, a w 2024 r. odetchnął z ulgą, że jego poważna choroba jelita grubego nie jest kolejnym nowotworem.

Piotr Pogon wielokrotnie wygrywał z nowotworem, ale nie to opisuje jego życie. Ma na ciele 108 blizn po szwach operacyjnych, ale to nie choroby go definiują. Nietatwo go zaszeregować. Był przedsiębiorcą, który stracił wszystko, i fundriserem, który zebrał 28 mln zł na cele społeczne. Był bezdomnym, który potrafił skorzystać z szansy od losu i wyciągniętej ręki Anny Dymnej. Był osłabiony chemioterapią, naświetlaniami, skutkami ubocznymi operacji, ale ukończył maratony na czterech kontynentach i wszedł na cztery szczyty Korony Ziemi. Na Denali stracił palce, na Kilimandżaro poznał siłę motywacji. Ukończył triathlon na dystansie Ironmana.

Podróżuje, szuka szczęścia, wciąż zaczyna od nowa, upada i wstaje. Nie traci wiary w cuda, w lepsze jutro i ludzi. Zakochuje się bez pamięci. Gdy związki się kończą, on nadal wierzy w miłość. Jest ojcem dwójki dzieci. Odnosi sukcesy

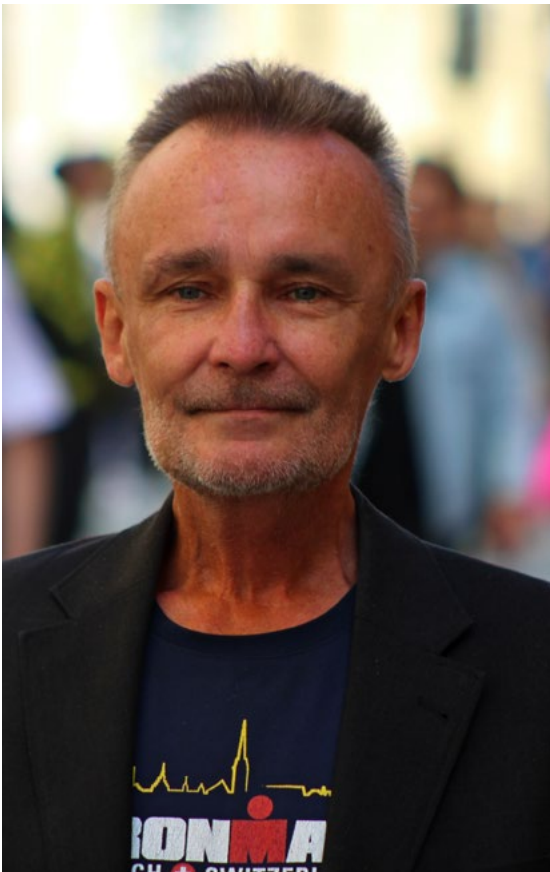
i ponosi porażki. Żyje pełnią życia, w pośpiechu, z niecierpliwością, głodny jutra. Dla niego każdy dzień może być ostatnim, dlatego nie ma chwili do stracenia. Wszystkie przeciwności losu obraca w żart, obśmiewa, umniejsza ich znaczenie, odbiera im władzę nad sobą. Pomaga potrzebującym tak naturalnie, jak oddycha. Prowadzi Fundację Drabina, organizuje koncerty, onkoregaty i przekonuje, że życie jest piękne.

Żyje wieloma życiami. Zmienia miasta, kobiety, cele. Docenia dobre towarzystwo i spacer po swoim Krakowie. Zna tu każdy kąt. Pozdrowia po drodze sklepikarzy, zatrzymuje się, by pocieszyć bezdomnych. Zauważa ludzi w potrzebie. Ma szczęście do ludzi na swojej drodze i pecha do miażdżących jego plany życiowych zwrotów akcji. Ściga się z czasem.

Poranki zaczyna, śpiwając fragment pieśni Franciszka Karpińskiego (*Kiedy ranne wstają zorze...*).

*Wielu snem śmierci upadli,
Co się wczoraj spać pokładli.
My się jeszcze obudzili,
Byśmy Cię, Boże chwalili.*

Niepokorny, buntowniczy, niecierpliwy, gotowy na wiele, wrażliwy, skuteczny. Można go opisać wieloma przymiotnikami, ale na pewno nie jako „zwykłego faceta”.

JULIA KAŻMIERCZAK

MŁODY CZŁOWIEK BEZ BARIER
ORAZ NAGRODA PUBLICZNOŚCI

Żyje w myśl przekonania, że Głusi mogą wszystko, jeśli nie trzeba tego słyszeć. Jest zaangażowana w każdą inicjatywę, której celem jest integracja środowiska osób głuchych. Tego nauczyła ją mama, nauczycielka Polskiego Języka Migowego. Dzięki rodzicom jest osobą dwujęzyczną, chociaż mową postępuje się tylko, gdy rozmawia ze słyszącymi. Brak słuchu jest częścią jej tożsamości.

Lista jej zainteresowań się nie kończy. Od sportu po sztukę. Jest organizatorką, inicjatorką, wolontariuszką. Napędza ją ciekawość świata i chęć zdobywania doświadczeń.

Głuchym dzieciom przybliża bajki, co bywa sporym wyzwaniem. Każda bajka przed przetłumaczeniem musi zostać zinterpretowana na nowo. Na język migowy przekłada teledyski. Tłumaczyła koncert Taylor Swift na Stadionie Narodowym w Warszawie. Stale szuka ciekawych inicjatyw. Aktywnie działa w Radzie Młodzieżowej Fundacji Akademia Głuchych. Wśród kolegów i nauczycieli wszyscy są zgodni, że jej nieobecność w jakimś projekcie oznacza, że jest chora. Innego powodu nieobecności Julii w tym, co dla niej ważne, nie ma.

Od najmłodszych lat jest aktywna fizycznie. Brała udział w zawodach pływackich, ale jej największą pasją jest koszykówka. Na boisku kontynuuje tradycje rodzinne; koszykarzem był jej tata. Uczestniczył w igrzyskach olimpijskich Głuchych, a dzisiaj jest mentorem i trenerem córki. Julia reprezentuje klub Spartan Lublin. Sukcesy odnosi także w warcabach, utrzymując się od kilku lat na pozycji mistrzyni Instytutu Głuchych. W szkolnej gazecie zamieszcza swoje wiersze i relacje z wydarzeń.

Wszystkie działania Julii nie przeszkadzają jej w obowiązkach szkolnych. Jest sumienną i wzorową uczennicą. Za wyniki w nauce dwukrotnie otrzymała Stypendium Prezesa Rady Ministrów. Jest uczynna, koleżeńska i lubiana. Jej działania są doceniane w szkole, przez grono rówieśników i środowisko młodych osób głuchych.

O swoich planach na przyszłość mówi krótko: „Chcę się rozwijać i działać na rzecz Głuchych oraz integracji środowisk. Chcę być niezależna i działać w zgodzie ze swoimi przekonaniem”.

STANISŁAW SCHUBERT

SENIOR BEZ BARIER

Stanisław Schubert to nie senior, ale wulkan energii. Nie myśli o emeryturze. Nie zwalnia tempa. Zawsze był aktywny i nie zamierza tego zmieniać w wieku 82 lat. Swoją karierę zaczynał w branży hotelarsko-turystycznej. Był przewodnikiem górskim, szefem hotelu i dyrektorem turystycznego przedsiębiorstwa. Nigdy nie koncentrował się wyłącznie na obowiązkach. Ambitnie i z zaangażowaniem realizował dodatkowe pomysły przynoszące zmiany w regionie, szukał sposobów na lepszą organizację swojego otoczenia.

Nie zmienił tego wypadek samochodowy. Stracił w nim sprawność ruchową i narząd wzroku. Pierwszą reakcją było zażamanie, ale szybko przypomniał sobie, że beczynność to nie jest postawa, którą wyniósł z domu rodzinnego. Tam ceniono zaradność, przedsiębiorczość i niezależność.

Doszedł do wniosku, że skutki wypadku to nie tragedia, a jedynie nowe wyzwanie. Wzrok tracił etapami. Systematycznie musiał więc zrezygnować z ulubionych zajęć. 10 lat temu ostatecznie rozstał się z samochodem. Dzisiaj nie widzi już kubka z kawą na biurku.

Gdy dołączył do Polskiego Związku Niewidomych, nie znalazł tam ujęcia dla swojej potrzeby działania. Założył Karkonoski Sejmik Osób Niepełnosprawnych (KSON). Po 23 latach działalności Sejmik zrzesza 19 organizacji, wydaje dwumiesięcznik, prowadzi rozgłośnię radiową i telewizję, doradztwo zawodowe, prawne i psychologiczne. Otwiera oddziały w innych miastach.

Stanisław Schubert nie zrezygnował z działań w obszarze turystyki. Dba, aby Karkonosze stawały się przyjazne osobom z niepełnosprawnością. Za dostosowanie szlaku z Kopy do Równi pod Śnieżką KSON otrzymał tytuł Lidera Dostępności. Pracował także nad dostępnością trasy do Wodospadu Szklarki w Szklarskiej Porębie, a najnowszym projektem jest asystent turystyczny osoby niepełnosprawnej. Do tej pory KSON przeszkolił 120 asystentów chętnych, by towarzyszyć osobom z niepełnosprawnością na górskich szlakach.

Od 15 lat Stanisław Schubert jest rzecznikiem osób niepełnosprawnych i pacjentów obszaru jeleniogórskiego. Działa blisko ludzi i na rzecz rozwiązywania ich problemów. Osobiście angażuje się w znalezienie najlepszego rozwiązania tam, gdzie nie jest ono oczywiste.

Z jego inicjatywy powstała Karkonoska Akademia Aktywnych Seniorów, która jest odpowiedzią na samotność osób starszych w regionie, zwłaszcza owdowiałych kobiet. Akademia stała się miejscem spotkań i wspólnego działania. Pana Stanisława w doskonałej kondycji utrzymuje praca, żona Elżbieta i aktywność życiowa. Nadal jest głodny życia. Lubi działanie. W wolnych chwilach słucha książek. Średnio 80 rocznie.

Od 23 lat jest prezesem KSON. Jest zdecydowany zgłosić swoją kandydaturę na kolejną kadencję. Ma jeszcze wiele pomysłów do zrealizowania, zwłaszcza że siedziba organizacji została podczas tegrocznej powodzi na Dolnym Śląsku całkowicie zalana i zaledwie cztery lata po generalnym remoncie wszystko trzeba zrobić od nowa.

IRENA WOJTANOWSKA

WYRÓŻNIENIE

Irena Wojtanowska porusza się na wózku od dziecka, ale nie czuje się osobą z niepełnosprawnością. Z zaskoczeniem przyjmuje nagrody i tytuły środowiska osób z niepełnosprawnością. Jest samodzielna, zaradna, pogodna, otoczona przyjaciółmi i rodziną. Nie boi się wyzwiań. Gdy patrzy w lustro, widzi zwyczajną kobietę, która spełniła największe marzenia. Chciała być mamą, otaczać się dziećmi, prowadzić rodzinny dom dziecka, pracować z dziećmi. Nie udało się jedynie z pracą. Na kuchennym stole śledzi na ekranie laptopa ładunki i przewoźników gotowych podjąć się transportu. W jedną stronę wysyła stalowe konstrukcje, a w drugą – wraca sproszkowana papryka.

Rodzina pozostaje centrum świata pani Ireny. Jako 18-latką została opiekunką prawną dziewczynki z niepełnosprawnością intelektualną. Nie wahała się, bo w domu wszystko robiła samodzielnie, nikt jej nie wyręczał. Czuła się gotowa do opieki nad Kasią. Stworzyły rodzinę, do której wkrótce dołączył poruszający się o kulach mąż. Urodziła dwóch synów, a rok temu pojawił się w ich domu noworodek Wiktor. Jego historia poruszyła całą rodzinę. Został porzucony w szpitalu. W trzy dni załatwili z mężem wszelkie formalności pieczy zastępczej i Wiktor zamieszkał z nimi, w otoczeniu biegających po domu kotów i psa. Jest oczkiem w głowie domowników, którzy gotowi są otworzyć swoje serca także dla kolejnych dzieci potrzebujących pomocy.

Życie Ireny toczy wokół spraw domowych. Pracuje, sprząta, gotuje. Kasia jest już dorosłą kobietą. Wspierana przez przybranych rodziców i braci pracuje, sama dojeżdża do pracy i z uśmiechem wspomina dzieciństwo.

Dorośli synowie podziwiają mamę, która nie zawsze była konsekwentna, ale zawsze była przyjaciółką i robiła wszystko, aby mieli takie dzieciństwo jak inni. Z przyjemnością wspominają wyjazdy w góry i rodzinne zabawy.

Irena ma w sobie niewyczerpane źródło miłości i chęci pomocy. Nie przechodzi obok nikogo obojętnie, dostrzega problemy kolegów synów i innych osób potrzebujących wsparcia. Jest czuła na los porzuconych zwierząt.

Nie nosi w sobie urazy; wybacza, zapomina, dzieli się dobrem. Powtarza, że w życiu boi się jedynie żab, a nie tego, że z czymś sobie nie poradzi.

ŁUKASZ BARUCH

WYRÓŻNIENIE

Robił formy, dobierał kolory, nici, akcesoria. Jako technik odzieżowy używał swojej wrażliwości na kolory w całym bogactwie ich odcieni, a najważniejszym jego zmysłem był wzrok. Pracę uwielbiał. Czuł się w niej artystą. Miał awansować, szykował się do ślubu. Widział świat w różowych barwach. Wypadek z gorącą parą z chłodnicy pozbawił go wzroku i odebrał kolory. Dzisiaj to żona, córka i matka pomagają mu dobrać odcień codziennych stylizacji. Są przy tym precyzyjne. „Jasny szary, numer 1140” – tak brzmi informacja o kolorze, którą słyszy od żony, również technika odzieżowego. Łukasz Baruch ma w szafie niewiele rzeczy. Praktyczny i minimalistyczny styl życia ułatwia mu codzienność.

Po wypadku zaczął od nowa. Najpierw opanował przestrzeń w domu. Potem nauczył się orientacji w terenie. W końcu dotarł do Polskiego Związku Niewidomych i poczuł, że może tam znaleźć ujście dla swojej artystycznej duszy. Dołączył do chóru, z którym zadebiutował na scenie. Potem był występ i duet z Ewelina Flintą na Festiwalu Zaczarowanej Piosenki, własny zespół grający covery oraz szereg nagród i wyróżnień. Jako artysta, wokalista, muzyk odniósł sukces, ale na tym nie poprzestał. W Fundacji Wygrajmy Razem angażuje osoby z niepełnosprawnością do działania w obszarze kultury. Jest również pracodawcą, co zostało docenione statuetką

śląskiego Łodotamacza. Organizuje przeglądy piosenek, wydarzenia kulturalne, warsztaty wokalne i koncerty.

Swój świat, w którym dźwięk informuje o kolorze, miejscu odłożenia kluczy i poziomie płynu w szklance, pokazuje dzieciom. Jeździ do przedszkoli, wyjaśnia, pokazuje, pozwala doświadczyć ciemności. Podszedł do tego zadania z rezerwą, obawiając się reakcji dzieci. Niepotrzebnie. Przedszkolaki reagują entuzjastycznie. Do dzisiaj w ramach projektu „Miej obraz osoby niewidomej” w zajęciach edukacyjnych uczestniczyło 8 tys. przedszkolaków. Zaplanowane są kolejne spotkania. Ich celem jest chęć zmiany postrzegania osób z niepełnosprawnością u najmłodszych.

Łukasz Baruch czuje się spełnionym człowiekiem, jest ojcem, mężem i artystą, ale nie rezygnuje z kolejnych życiowych i zawodowych planów. Na liście marzeń czeka teraz kariera mówcy motywacyjnego.

PRZEMYSŁAW KOZŁOWSKI

OSOBOWOŚĆ INTERNETOWA

Jest wszechstronnym artystą, malarzem, rzeźbiarzem, który w tym roku obchodzi 25-lecie działalności. Talent ma po tacie, który malował konie. Był też pierwszym recenzentem malarstwa Przemysława. Najbardziej znane są jednak nie jego obrazy, a prace z zapałek. Powstają miesiącami, cierpliwie, czasem okupione łzami, mozolnie, zapałka po zapałce – wypalane, czyszczone, klejone na kuchennym stole poddasza w Sicienku. Na każdą budowlę zużywa ich tysiące. Szopka, która cieszy oko papieża Franciszka w Watykanie, wymagała użycia 270 tys. zapałek. Szopki Przemysława Kozłowskiego znajdują się też w zbiorach urzędu wojewódzkiego, u Pierwszej Damy i w katedrze Santiago de Compostela.

U każdego z obdarowanych artysta zjawiał się osobiście, chociaż czasem były to podróże pełne wyzwań. Jego pełną zwrotów akcji drogę do Santiago de Compostela śledzili widzowie TVP3 Bydgoszcz, dla których stał się inspiracją. Zbudował społeczność internetową, dla której bywa oparciem, przykładem, że niemożliwe nie istnieje, i źródłem nadziei. Jego historia wzrusza.

Przemysław nie słyszy, nie ma małżowiny usznej, ma skrzywiony kręgosłup i szereg poważnych uszkodzeń ciała. Wszystkie powstały wskutek wypadku, w którym uczestniczył, zanim się urodził. Wiele lat spędził w szpitalach. Gdy dzięki implantom usłyszał dźwięki lasu i miasta, z przerażeniem uciekł do domu. Dużo czasu spędzał z braćmi, którzy wprowadzali go w świat dźwięków; z nimi uczył się mówić i pokonywać zdrowotne problemy. Rodzina jest dla niego bezpieczną przystanią. Od 17 lat w pracy artystycznej wspiera go żona, również osoba z niepełnosprawnością.

Mimo przeszkód na drodze życia Przemysław Kozłowski nigdy nie traci nadziei, a jego odpowiedzią na wszelkie problemy jest żmudna praca. Swoją pasją chętnie się dzieli. Prowadzi warsztaty, szkolenia, przekonuje osoby z niepełnosprawnością do wyrażania się przez sztukę i zajęcia artystyczne. Tworzy obiekty z zapałek na aukcje charytatywne.

W swoich działaniach jest konsekwentny. Przez trzy lata pełnił funkcję sołtysa wsi Grzeczna Panna. Nie poczuł jednak, że polityka regionalna to miejsce dla niego, ale do dzisiaj jest dumny z wyremontowanej drogi i współpracy ponad podziałami z władzami gminy i województwa.

Przemysław nie ma wątpliwości, że zapałki zmieniły jego życie na lepsze i nadały mu sens. Zaczynał od malowania kwiatów dla mamy. Konie i krajobrazy przyniosły mu pierwsze nagrody i wyróżnienia, ale dopiero zapałki, odkryte przypadkiem u babci, stały się sposobem na żałobę po ojcu, na codzienne problemy, rozwój i spełnianie marzeń. „One uratowały mi życie” – twierdzi Przemysław Kozłowski.

Laureaci Konkursu „Człowiek bez barier” w latach 2003–2023

2023

Przemysław Wieczorek

– **Człowiek bez barier 2023**

Wanessa Bąkowska – Młody Człowiek bez barier 2023

Maja Kopeć – Nagroda Publiczności

Przemysław Świercz – Osobowość Internetowa

Wyróżnieni: Karol Pabich, Krystian Nowak,

Dominika Kozłowska, Krystyna Krążek -

Wyróżnienie Specjalne

2022

Maciej Oksztulski

– **Człowiek bez barier 2022**

Jan Gawroński – Młody Człowiek

bez barier 2022

Piotr Pawłowski – Człowiek bez barier

XX-lecia

Miłosz Bronisz – Osobowość Internetowa

Filip Walecki – Nagroda Publiczności

Wyróżnieni: Agnieszka Filipkowska,

Krzysztof Stern, Bartosz Ostałowski

2021

Mirostław Piesak

– **Człowiek bez barier 2021**

Krzysztof Głombowicz – Nagroda Specjalna

Renata Orłowska – Osobowość Internetowa

Paula Rakowska – Nagroda Publiczności

Wyróżnieni: Karolina Cybuła, Róża

Kozakowska, Alicja Stelmaszczyk,

Robert Zarzecki

2020

Stanisław Kmieciak

– **Człowiek bez barier 2020**

Michał Milka – Nagroda Publiczności

Bartłomiej Skrzyński – Nagroda Specjalna

Katarzyna Wolińska – Osobowość

Internetowa

Wyróżnieni: Patryk Grab, Dominika

Kasińska, Wojciech Sawicki, Paulina

Woźniak

2019

Wojciech Kowalczyk – Człowiek bez barier 2019, Nagroda Publiczności

Paulina Malinowska-Kowalczyk –

Nagroda Specjalna

Kamil Kowalewicz – Osobowość

Internetowa

Wyróżnieni: Agnieszka Ejsmont, Jolanta

Kramarz, Sebastian Luty, Helena Pyz

2018

Przemysław Sobieszcuk

— **Człowiek bez barier 2018**

Piotr Pawłowski – Nagroda Specjalna
Agata Rocznik – Osobowość Internetowa
Wyróżnieni: Adrian Beściak,
Andrzej Łukasik – również Nagroda
Publiczności, Irena Sikora-Mystek,
Krzysztof Stern

2017

Bogumiła Czerniawska

— **Człowiek bez barier 2017**

Janina Ochojska – Człowiek bez barier
XV-lecia
Iwona Cichosz – Nagroda Specjalna
Michał Woroch – Osobowość Internetowa
Wyróżnieni: Paweł Parus, Joanna
Rogosińska, Vlodi Tafel, Rafał Wilk,
Judyta Bork – Nagroda Publiczności

2016

Grzegorz Płonka

— **Człowiek bez barier 2016**

Natalia Partyka – Nagroda Specjalna
Rafał Miszkiel – Osobowość Internetowa
Wyróżnieni: Bawer Aondo-Akaa – również
Nagroda Publiczności, Ewa Durska,
Jolanta Golianek, Cezary Kopiczko

2015

Agnieszka Bał – Człowiek bez barier 2015

Monika Kuszyńska – Nagroda Specjalna
Wyróżnieni: Paulina Kaszuba-Krzepicka,
Mariusz Mączka, Joanna Pąk,
Adam Wiśniewski, Mariusz Kędzierski –
Nagroda Publiczności

2014

Janusz Świtaj

— **Człowiek bez barier 2014**

Wyróżnieni: Adam Czeladzki – również
Nagroda Publiczności,
Małgorzata Hałas-Koralewska,
Krzysztof Jankowski, Bartłomiej Skrzyński

2013

Paweł Ejzenberg

— **Człowiek bez barier 2013**

Wyróżnieni: Krzysztof Kaperczak,
Halina Mleczo, Radostaw Obuchowicz,
Tomasz Szkwara, Bogumiła Siedlecka –
Nagroda Publiczności

2012

Marcin Kornak

— **Człowiek bez barier 2012**

Janina Ochojska – Nagroda Specjalna
Wyróżnieni: Beata Andruszkiewicz –
także Nagroda Publiczności, Marion Hersh,
Katarzyna Piekart, Bartłomiej Skrzyński

2011

Beata Wachowiak-Zwara

— **Człowiek bez barier 2011**

Wyróżnieni: Justyna Kędzia, Krzysztof
Chęciak, Hanna Pasterny, Wojciech Urban,
Anna Wąsik – Nagroda Publiczności

2010

Marek Kalbarczyk

— **Człowiek bez barier 2010**

Wyróżnieni: Emilia Kotarska, Sebastian
Mankiewicz, Jacek Ryng, Krzysztof Wostal

2009

Piotr Kalinowski

— **Człowiek bez barier 2009**

Wyróżnieni: Radostaw Grynczewski,
Piotr Matusz, Przemysław Sobieszcuk,
Małgorzata Tokarska

2008

Albin Batycki

— **Człowiek bez barier 2008**

Wyróżnieni: Marcin Chojnowski,
Natalia Partyka, Andrzej Zajęc,
Ewa Zielińska

2007

Ewa Nowicka-Rusek

— **Człowiek bez barier 2007**

Jane Cordell – Wyróżnienie Specjalne
Wyróżnieni: Waldemar Cichoń, Bogdan
Dąsał, Anna Krupa, Radostaw Pytelewski

2006

Paulina Zaleś

— **Człowiek bez barier 2006**

Wyróżnieni: Olesia Kornienko,
Grzegorz Kozłowski, Małgorzata Kubela,
Romuald Roczeń

2005

Katarzyna Rogowiec

— **Człowiek bez barier 2005**

Wyróżnieni: Dorota Adamecka,
Stanisław Michał Czerniak, Dariusz Peśla,
Bolesław Zajiczek

2004

Zbigniew Puchalski

— **Człowiek bez barier 2004**

Wyróżnieni: Jan Arczewski, Barbara
Łukasik, Jan Mela, Marek Plura

2003

Stawomir Piechota

— **Człowiek bez barier 2003**

Wyróżnieni: Ireneusz Betlewicz,
Piotr Dukaczewski, Dariusz Kampka,
Beata Wachowiak-Zwara

KAJA KOSOWSKA

Galę rozdania nagród w 22. edycji Konkursu „Człowiek bez barier”, która odbyła się w Zamku Królewskim w Warszawie, uświetnił występ pianistki Kai Kosowskiej.

Jest absolwentką Akademii Muzycznej im. Karola Szymanowskiego w Katowicach. Edukację muzyczną rozpoczęła w Szkole Muzycznej I stopnia im. Włodzimierza Dolańskiego w Krakowie oraz w Szkole Muzycznej im. Janiny Garści w Chrzanowie pod kierunkiem Wiesławy Pławskiej-Tracz. Kolejny etap to Szkoła Muzyczna II stopnia im. Stanisława Moniuszki w Zabrze. Pierwszy koncert z Orkiestrą Symfoniczną Filharmonii Zabrzeńskiej zagrała w 2004 r. Akademię Muzyczną im. Karola Szymanowskiego w Katowicach ukończyła w klasie fortepianu prof. Zbigniewa Raubo (studia magisterskie) oraz w klasie kompozycji prof. Eugeniusza Knapika (studia licencjackie).

Swoje umiejętności rozwijała podczas Kursów Mistrzowskich prowadzonych m.in. przez Aleksieja Orłowieckiego, Annę Malikową, Katarzynę Popową-Zydroń, Andrzeja Jasińskiego, Józefa Stompla, Jerzego Sterczyńskiego, Dang Thai Sona i Lee Kum Singa.

Jest stypendystką Prezesa Rady Ministrów (2001 r.) i laureatką Estrady Młodych 42. Festiwalu Pianistyki Polskiej w Słupsku. Często występuje z recitalami, prezentując arcydzieła fortepianowe takie jak: *Maski* Karola Szymanowskiego, *Preludia* Debussy'ego czy *Iberię* Isaaka Albeniza.

Od kilku lat aktywnie uczestniczy w projektach kameralnych, współpracując z wybitnymi solistami i zespołami kameralnymi (Violapiano, Dumicz Ensemble). Jako solistka występowała z orkiestrami: Sinfonietta Cracovia, Narodową Orkiestrą Symfoniczną Polskiego Radia w Katowicach i orkiestrą Filharmonii Zabrzeńskiej.

30

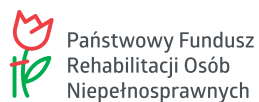
**INTE
GRA
CJA**

Honorowy Patronat Małżonki Prezydenta RP Agaty Kornhauser-Dudy

Organizator:

Projekt współfinansowany
ze środków:

Partner strategiczny:

Partnerzy:

Patronat medialny:

